

блага, но въ Любовьта има и другъ единъ законъ — да не ставашъ чрѣзмѣрно лакомъ, за да не изгубишъ всичко. Любовьта желае, щото всички хора да опитатъ еднакво всички блага. Любовьта дѣли и най-малкитѣ трошици, тя е готова да раздѣли всички блага. Въ нея има единъ законъ. Какъвъ законъ е този? Ще ви го обясня. Запримѣрь нѣкой пхтъ вѣрующитѣ казватъ: азъ съмъ нищоженъ човѣкъ, отъ нищо не може да стана, Богъ не мисли за мене. Вземете примѣръ отъ ябълчната семка! Тя казва ли че азъ съмъ нищожна? Тя казва ти ме посѣй и не глѣдай, че днесъ съмъ толкова малка. Единъ день ще стана много голѣма. Казвашъ: а, такава малка! Да, ти днесъ ме посѣй, че ще видишъ, какво се крие въ мене! — Ама азъ не ти вѣрвамъ. Ти ме посѣй, че ще видишъ, азъ съмъ правила този опитъ, азъ знамъ, какви сили се криятъ въ мене. Азъ още не съмъ достигнала до степенъта на човѣкъ, но посѣй ме и ще видишъ, какво може да излѣзе отъ менъ! Тази семка говори за възможноститѣ на ябълката. Добрѣ, ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бждемъ ли по-слаби отъ ябълката? Ами че Любовьта е почва, въ която ти, нищожниятъ грѣшникъ трѣбва да се посѣешъ, да изникнешъ и да израстнешъ да се превърнешъ въ едно дърво. Смыслътъ не е само въ това, да седишъ, да се радвашъ или да скърбишъ и да кажешъ: днесъ съмъ радостенъ или скърбенъ. Това сж екзалтации, това сж димъ и пепель. Ние не говоримъ за неорганизирания животъ, но за живота въ Бога. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, че живѣе въ Божествения организъмъ, и затова, като стане сутринъ да каже: какво трѣбва да бжде днесъ моето отношение къмъ